

Helge Larsen: På den radikale folketingsgruppes vegne vil jeg gerne give udtryk for tilslutning til det forslag til ændring i lov om naturfredning, som den højtærede minister for kulturelle anliggender har fremsat.

Det er rigtigt, at denne lov hurtigt kommer til ændring igen; det er knap 2 år siden, vi sidst behandlede den, og hvad der er sagt om den ændring og det forlig, som blev lavet i juni måned 1961, bl. a. fremhævet af det ærede medlem hr. Lund Jensen, kan jeg være enig i. Men der er, forekommer det mig, en væsentlig grund til at tage denne lov op til ændring allerede nu, og det er den, at udviklingen på dette område er løbet hurtigere, end vi vel har kunnet forudse, og det gælder også, selv om situationen med hensyn til eventuelt medlemskab af et udvidet fællesmarked er en anden i dag, end da lovforslaget blev fremsat. Det er jo rigtigt, at der i de senere år er sket en voldsom vækst i interessen for at sikre sig sommerhuse og feriegrunde. Der er en stærkt voksende tendens til at søge bolig i enfamiliehuse, parcelhuse, og derfor også en stærk tilbøjelighed til, at bysamfundene breder sig i langt større udstrækning og i hurtigere tempo, end vi vist havde forudset for få år siden. Det er velstandsstigningen, det er bilerne og trafikmidlerne i det hele taget, som gør, at folk langt lettere kan komme ud, og så er der endelig — og det gælder ganske uanset stillingen til fællesmarkedet — at der i langt højere tal end tidligere hver sommer kommer feriegæster hertil. Dermed øges naturligvis interessen hos danske statsborgere for at udnytte feriegrunde og strandgrunde. Dette sidste skal også tages med i betragtning, for ganske uanset hvordan det må gå med dansk medlemskab af et udvidet fællesmarked, vil denne tilstrømning af udenlandske turister og feriegæster utvivlsomt vokse i de kommende år.

Alt dette gør altså, at det efter mit partis opfattelse er absolut nødvendigt, at vi har tilstrækkelig vidtgående regler for at kunne regulere og planlægge bebyggelsen i landet. Det gælder ikke bare helårsbebyggelse, det gælder også bebyggelse og udnyttelse af ferieområderne. Derfor skal dette lovforslag og de ændringer, det indeholder, efter mit partis opfattelse også, som det jo klart

fremgår af fremsættelsestalen, holdes sammen med ændringerne til lovgivningen vedrørende byregulering, byplan- og regionplanlægning.

Der sker ved de foreslåede ændringer og den foreslåede koordinering af reglerne efter min opfattelse dette, at vi nu får ensartede regler med hensyn til indskrænkninger i rådighedsretten over ejendom, ensartede regler, der gælder for alle, der ejer jord inden for den danske stats område. Vi tilsigtede noget i den retning — jeg siger udtrykkeligt noget i den retning — ved ændringen i 1961, men med den formulering, som naturfredningslovens § 22 nu får, er det ganske klart, at hver eneste kvadratmeter af dansk territorium herefter er inddraget under en eller anden form for planlægning. Den gælder for de områder, der ikke er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller er udlagt til bebyggelse ved byplanvedtægt eller dispositionsplan eller som byggeområde i bygningsvedtægt, altså i landkommuner, eller som er beliggende inden for de områder, der er begrænset ved strandbyggelinje. Det vil i virkeligheden sige, at hermed gælder naturfredningslovens § 22 for alle de områder, som ikke på anden måde er inddraget under en eller anden form for planlægning. Man har altså hermed ensartede regler for alle områder, og derfor er det også rimeligt, at man har ensartede regler for erstatning eller rettere sagt, at man ved ensartede regler gennemfører, at her er tale om en erstatningsfri rådighedsindskrænkning.

Det betyder naturligvis — det er vist allerede fremhævet — at ethvert areal fortsat vil kunne anvendes, som det er anvendt hidtil. Det er udelukkende i tilfælde af et areals overgang til anden anvendelse, at man forlanger, at dette skal ske i overensstemmelse med en plan. Her er altså efter mit partis opfattelse tale om en rådighedsindskrænkning, som rammer alle, som er ensartet og som derfor må være erstatningsfri.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen mente jo, at denne lovgivning ville betyde en forskelsbehandling af landets borgere, en forskelsbehandling, som er utilstedelig, og det ærede medlem ville begrunde dette med, at denne lovgivning